ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΙΔΙ

(Κατὰ τὰ 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια)

ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ὡς παιδιοῦ καλύπτεται ἀπὸ ἕνα πυκνὸ πέπλο μυστηρίου. Εἶνε ἀληθινὰ ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς ὅτι δύο ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστάς, ὁ Μάρκος καὶ ὁ 'Ιωάννης, δὲν λένε οὔτε λέξι γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴ βρεφική του ἡλικία. 'Απεναντίας ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Λουκᾶς μᾶς μιλοῦν λεπτομερῶς γιὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς περιγράφουν τὸν τοκετὸ τῆς Μαρίας μέσα στὴ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, τὴν παρουσίασι τῶν βασιλέων Μάγων ποὺ πῆγαν νὰ προσφέρουν δῶρα στὸ θεῖο βρέφος, τὴ φυγή του στὴν Αἴγυπτο μαζὺ μὲ τοὺς γονεῖς του, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὴ φονικὴ διαταγὴ τοῦ 'Ηρώδη καὶ τέλος τὴν ἐπιστροφή του στὴ Ναζαρέτ.

Γιὰ τὰ βρεφικὰ ὅμως χρόνια τοῦ Σωτῆρος δὲν γνωρίζουμε ἀπὸ τοὺς εὐαγγελιστὰς τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ 'Ιησοῦ ἀνάμεσα στοὺς Σοφούς. Φυσικά, αὐτὸ εἶνε πολὺ λίγο γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν περιέργεια τῶν ἀπείρων ἑκατομμυρίων πιστῶν, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ γνωρίζουν καὶ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες σχετικῶς.

Γιὰ νὰ χορτάση λοιπὸν ἡ ἀνθρωπότης τὴν περιέργειά της αὐτή, καταφεύγει στὰ λεγόμενα «'Απόκρυφα Εὐαγγέλια». Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ δὲν περιέχεται στὰ Εὐαγγέλια ποὺ ἀναγνωρίζει ὡς ἔπίσημα ἡ 'Εκκλησία, βρίσκεται στὰ «'Απόκρυφα Εὐαγγέλια», τὰ ὁποῖα μιλοῦν γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τοῦ 'Ιησοῦ, μὲ ἄπειρες λεπτομέρειες. Μεταξὺ τῶν διαφόρων «'Αποκρύφων Εὐαγγελίων», ἐκεῖνα ποὺ περισσότερο μιλοῦν γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τοῦ Σωτῆρος, εἶνε τὸ Πρωτευάγγελον τοῦ 'Ιακώβου, τὰ βιβλία τοῦ Ψευδοματθαίου καὶ τοῦ Θωμᾶ, καθὼς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ 'Ιησοῦ.

Τὰ «'Απόκρυφα Εὐαγγέλια» εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν στὸ νὰ μᾶς δώσουν μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τοῦ 'Ιησοῦ. Τὸ Πρωτευάγγελον μάλιστα τοῦ 'Ιακώβου γιὰ πολλοὺς αἰῶνες διαβαζόταν ὡς ἀληθινὸ καὶ γνήσιο Εὐαγγέλιο στὴ χριστιανικὴ 'Εκκλησία τῆς 'Ανατολῆς. ἐγράφη δέ, κατὰ τοὺς ἀριωδίους κριτικούς, κατὰ τὸν δεύτερο ἢ τρίτο, τὸ πολύ, αἰῶνα μετὰ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ μολονότι δὲν ἀναγνωρίστηκε ὡς γνήσιο καὶ ἐπίσημο Εὐαγγέλιο — καθὼς τὰ τέσσερα ἄλλα ποὺ παραδέχτηκε ἡ χριστιανικὴ θρησκεία — ἐν τούτοις ἐχρησιμοποιήθηκε ὡς ἱστορικὴ πηγή.

Στὸ Πρωτευάγγελον βρίσκομε ἀρκετὲς λεπτομέρειες περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς πρῶτες θαυμάσιες περιπέτειες τῆς ζωῆς τοῦ θείου Βρέφους.

Διηγεῖται λοιπὸν τὸ Πρωτευάγγελον ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμο, ὅλα τὰ πράγματα σταμάτησαν αὐτομάτως, μηχανικά. 'Ο ψευδοευαγγελιστής, μὲ ἀληθινὴ ποιητικὴ ἔμπνευσι, μᾶς λέει ὅτι ὁ ἴδιος ὁ 'Ιωσήφ, ἐνῶ βγῆκε ἀπὸ τὴ σπηλιὰ γιὰ ν' ἀναζητήση μιὰ 'Εβραία μαμμή, εἶδε καταπληκτικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα καὶ διηγεῖται ὡς ἑξῆς:

«*'Εγὼ ὁ 'Ιωσὴφ περπατοῦσα καὶ δὲν περπατοῦσα πλέον. 'Εκύτταξα τὸν θόλο τοῦ οὐρανοῦ κι' εἶδα τὴν ἀτμοσφαῖρα ξαφνιασμένη. Καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ ἦσαν σταματισμένα. 'Εκύτταξα κάτω στὴ γῆ κι' εἶδα τοποθετημένη ἐκεῖ μιὰ μεγάλη πιατέλλα καὶ ἐργάτες καθισμένους γύρω, μὲ τὰ χέρια τους μέσα σ' αὐτή. Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ μασοῦσαν πρίν, δὲν μασοῦσαν τώρα πλέον καὶ τὰ πρόσωπα ὅλων ἦσαν γυρισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ τὰ πρόβατα ποὺ ἦσαν στὴ βοσκή, δὲν προχωροῦσαν, ἀλλὰ ἔστεκαν ἀκίνητα κι' ὁ βοσκὸς σήκωνε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὰ χτυπήση μὲ τὸ ραβδί του, ἀλλὰ τὸ χέρι ἔμενε ἀκίνητο σὰν ἀπολιθωμένο.*

«*'Εκύτταξα τὸ ρέμμα τοῦ ποταμοῦ κι' εἶδα τὰ κατσικάκια σιμὰ στὸ νερό, χωρὶς ὅμως νὰ πίνουν. Κι' ἔπειτα, σὲ μιὰ στιγμή, ὅλα τὰ πράγματα ξαναπῆραν τὴν τακτική τους κίνησι*».

Τὸ αἴσθημα τῆς ἀκινησίας τῆς φύσεως, τῆς στιγμιαίας γοητείας ἀπὸ τὴν ὁποία ὅλα τὰ πράγματα ἐκυριεύθησαν, ἀποδίδεται μὲ γλῶσσα ἁπλὴ ἀλλὰ κι' ἐπιβλητικὴ στὴν ἀφήγησι αὐτή. Γενικῶς, στὰ «'Απόκρυφα Εὐαγγέλια» ὑπερέχει κυρίως ἡ ἀγάπη τοῦ ὀνείρου, ἡ τάσις πρὸς τὸ μυστηριῶδες, τὸ μαγικό, τὸ ὑπερκόσμιο. Αἰσθάνεται κανεὶς κάτι τι τὸ ἀνατολίτικο, τὸ δραματικό, τὸ φαντασμαγορικό.

Ο ΣΩΤΗΡ
(Σχέδιο φυλασσόμενο στὸ Μουσεῖο τοῦ Λούβρου).

Ἦταν ἀκόμη στὰ σπάργανα τὸ Βρέφος, γράφουν τ' «'Απόκρυφα Εὐαγγέλια», κι' ὅμως ἔκανε θαύματα. 'Ενῶ πήγαινε μὲ τοὺς γονεῖς του στὴν Αἴγυπτο, μέσα στὴν ἔρημο πολλοὶ Δράκοντες βγῆκαν ἀπὸ μιὰ σπηλιά, ὄχι γιὰ νὰ τὸ δαγκάσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ συνοδεύσουν ἐμπρός του καὶ νὰ τὸ λατρεύσουν. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ λιοντάρια κι' ἡ λεοπαρδάλεις κι' οἱ λύκοι, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ ριχτοῦν καὶ νὰ σπαράξουν τοὺς γονεῖς καὶ τὸ βρέφος, ἀπεναντίας βγῆκαν ἀπὸ τὶς σπηλιὲς καὶ τὰ ἄντρα τους γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσουν, νὰ γλύψουν τὰ ἅγια χέρια τοῦ 'Ιησοῦ καὶ νὰ τοὺς συντροφεύσουν στὸ μακρυνὸ ταξεῖδι τους. Τόση μάλιστα ἦταν ἡ ἐπίδρασι τοῦ 'Ιησοῦ πάνω στὰ ἄγρια θηρία, ὥστε ἐνῶ συναντοῦσαν στὸ δρόμο τους κοπάδια ἀπὸ ἀρνιά, δὲν τ' ἀγγίζαν καθόλου.

'Επίσης σ' ἕνα νεῦμα τοῦ 'Ιησοῦ τὰ δέντρα τῶν φοινίκων ἔγερναν γιὰ νὰ προσφέρουν τοὺς γλυκοὺς καρπούς των στὴν πεινασμένη μητέρα του. 'Ο βράχος σχίζόταν στὰ δύο γιὰ ν' ἀναβλύση ἀπὸ τὰ στήθη του νερὸ γάργαρο καὶ κρῦο καὶ νὰ δροσίση τὸν γέρο 'Ιωσὴφ καὶ τὴν Παρθενομήτορα.

* * *

Ὅταν ἔγινε πειὰ ὁ 'Ιησοῦς ἀρκετὰ μεγάλος, ἔπαιζε μὲ τὰ συνομήλικά του παιδιά, δείχνοντας καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ τὴ μεγάλη του καλωσύνη καὶ ταυτοχρόνως τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμί του.

Μιὰ μέρα — διηγεῖται ὁ Ψευδοματθαῖος στὸ «'Απόκρυφο εὐαγγέλιό» του, ἐνῶ ἔπαιζε ὁ 'Ιησοῦς, μαζὺ μὲ ἄλλα παιδιά, πάνω σὲ μιὰ ταράτσα, ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ σ' ἕναν ἄλλον, ὁ ὁποῖος γλύστρησε, ἔπεσε κάτω καὶ σκοτώθηκε. Γιὰ τὸ ἀτύχημα αὐτὸ κατηγόρησαν τὸν 'Ιησοῦν καὶ οἱ γονεῖς τοῦ φονευθέντος παιδιοῦ ζήτησαν τὴν τιμωρία τῶν γονέων του, τοῦ 'Ιωσὴφ καὶ τῆς Μαρίας, ὡς ὑπευθύνων γιὰ τὴν πρᾶξι τοῦ γιοῦ των.

Τότε ὁ 'Ιησοῦς ἔτρεξε κοντὰ στὸ νεκρὸ συνομήλικό του καὶ τοῦ φώναξε:

— Ζήνων! Ζήνων! Ζήνων!

Καὶ τὸ νεκρὸ παιδὶ σηκώθηκε κι' ἀπάντησε:

— Κύριε!

— Σ' ἔρριξα ἐγὼ ἀπὸ τὴν ταράτσα; τὸ ρωτάει ὁ Χριστός, μπροστὰ σ' ὅλους. Πέστο καθαρά, ὁμολόγησε τὴν ἀλήθεια!

— Δὲν μ' ἔρριξες ἐσύ, Κύριε!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη σίμωσε κι' ἡ μητέρα τοῦ 'Ιησοῦ καὶ παρακάλεσε τὸ παιδί της νὰ ζωντανέψη τὸν σκοτωμένο μικρό. Κι' ὁ 'Ιησοῦς ἄκουσε τὴ μητέρα του κι' ἐφώναξε:

— Ζήνων! Σήκω καὶ περιπάτει!

Κι' ὁ νεκρὸς σηκώθηκε κι' ἔφυγε σὰν νὰ μὴ τοῦ εἶχε συμβεῖ ἀπολύτως τίποτα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

τρὸς Βαλμύρ, ὁ ὁποῖος εἶχε κρύψει ἀπὸ τὸν γυιό της τὴν ἀτελπιστική της κατάσταση.

'Ο Ρισὰρ Κόρμπετ, ἡλικίας 28 ἐτῶν, εἶχε ὡστόσο συμβουλευθεῖ πολλοὺς γιατροὺς καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Παρισινὸ δόκτορα Μοράνς, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε καθαρὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα θεραπείας τῆς μητέρας του. 'Ο Ρισὰρ τότε ποὺ ἐλάτρευε τὴ μητέρα του, ἀποφάσισε, γιὰ νὰ θέση τέρμα στοὺς μαρτυρικοὺς πόνους της, νὰ τὴ σκοτώση.

Στὶς 8 Μαΐου 1929 λοιπόν, πρὶν ἀκόμη ξημερώσει, ὁ Ρισὰρ Κόρμπετ πῆρε τὸ μπράουνιγκ του καὶ ὅταν ἀποκοιμήθηκε μιὰ στιγμὴ ἡ μητέρα του, τὸ στήριξε στὸν ἀριστερὸ κρόταφό της καὶ πυροβόλησε. 'Ο θάνατος τῆς κ. Κόρμπετ ἦταν ἀκαριαῖος...

'Ο Ρισὰρ ἔπειτα ἄφησε ἕνα σημείωμα στὴν πόρτα τῆς μητέρας του γιὰ τὴν ὑπηρέτριά τους, τὴν Κλεμαντίνη Ρόσσι, μὲ τὴν παραγγελία νὰ τηλεφωνήση τὸ πρωῖ στὸ δόκτορα Βαλμύρ, καὶ πῆρε μιὰ μεγάλη δόσι βερονάλ γιὰ ν' ἀποκοιμηθῆ — στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὴ νεκρή...

Τὸ μεσημέρι ὅμως, ὅταν ἦλθε ὁ δόκτωρ Βαλμὺρ καὶ χτύπησε σιγὴν κλειστὴ πόρτα τῆς ἄρρωστης, ἄκουσε ἀπὸ μέσα, τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα πυροβολισμό! 'Ανοιξε λοιπὸν τρομαγμένος τὴν πόρτα καὶ εἶδε τότε μὲ φρίκη τὸν Ρισὰρ νὰ κοίτεται αἱμόφυρτος μπροστὰ στὸ κρεββάτι τῆς τραγικῆς μητέρας του...

'Ο Ρισὰρ Κόρμπετ μετεφέρθη ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὸ τραῦμα του. Πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ἀφοῦ πρῶτα μπόρεσε νὰ ἀφηγηθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ φρικιαστικὸ ἔγκλημά του...